

RỚT NƯỚC MẮT VỚI CÂU CHUYỆN CỦA MẸ GIÀ TRONG BỆNH VIỆN

- Bác sỹ có thể cho thuốc về nhà uống được không? Tôi không muốn nhập viện, nhà tôi đơn chiếc lắm!
- Con bà đâu? Bà đi khám bệnh một mình à?
- Tụi nó đi làm hết rồi.
- Bạn rợn đến nỗi để mẹ già 75 tuổi bệnh nặng đi khám bệnh một mình sao?

Mình hỏi xong tự dưng thấy có lỗi với bà cụ, bởi câu hỏi đó chỉ làm bà tủi thân và xót xa. Người cần nghe thì không có mặt ở đây.

Bà cụ ngồi đối diện với mình dáng vẻ gầy guộc như cành khô, chỉ cần một cơn gió mạnh là có thể xuôi tay về đất. Đường huyết 480 mg%, Na⁺ 157, Creatinin 2,5mg%, ECG : rung nhĩ đáp ứng thất nhanh....

Vậy mà ...

Mình biết cho thuốc gì bây giờ? Insulin ư? Bà cụ có chích insulin được không? Nhìn đôi mắt ngân ngấn lệ mà se sắt trong lòng. Ngỡ như mình đang "kiệt" nước.

- Bà ơi, bà nghe lời con nhập viện đi. Bệnh bà nặng lắm. Bà có thể vào hôn mê do tăng áp lực thẩm thấu máu.

- Không được đâu. Bác sĩ cứ cho thuốc đi.
- Bà đọc số điện thoại con bà đi, con gọi cho. Bệnh của bà phải nhập viện.

Bà cụ nhìn mình một hồi rồi mới lập cập giờ tờ giấy lộn lưng có ghi số điện thoại con mình.

- Alo, phải chị là con bà Nguyễn Thị A không?
- Đúng rồi.
- Mẹ chị bệnh nặng lắm, phải nhập viện.
- Cho thuốc về được không? Bà còn phải coi nhà và hai đứa nhỏ nữa. Vợ chồng tui chiều nay có cuộc họp quan trọng.
- Chị nói đùa hay sao vậy? Tôi là bác sĩ đang khám cho bà đây. Minh gần như quát lên trong điện thoại.
- Vậy thôi, nhập thì nhập. Mà ở bệnh viện đó có dịch vụ thuê người nuôi bệnh không?

Bây giờ mình mới hiểu được tại sao bà cụ không muốn nhập viện. Ôi ... giá như mình đừng hiểu, đừng cố nhìn thật sâu vào lòng người

Nhiều khi chúng ta mê mải với cuộc mưu sinh, mà quên còn mẹ ở bên, bạn nhỉ? Hay do tình yêu và sự hy sinh của mẹ quá thâm lặng, đến nỗi chúng ta không cảm nhận được!

Mỗi đêm chúng ta đi làm về, vội lao vào chiếc tivi xem trận đá bóng ngoại hạng, xem cô ca sỹ hờ hơ bốc lửa hát... mà quên hỏi mẹ hôm nay có khỏe không, ăn có ngon miệng không, mùa mưa về khớp xương có nhức mỏi hơn không?

Có bao giờ chúng ta mua tặng mẹ một chiếc áo, một nhánh hoa? Có bao giờ chúng ta chờ mẹ lang thang phố, hay ghé vào một quán nào đó, ngồi lặng im bên mẹ và nhìn mẹ ăn?

Rồi một ngày không xa, chúng ta vội vàng đưa mẹ đến phòng cấp cứu trong cơn nguy kịch. Rồi một ngày bác sĩ nhìn chúng ta lắc đầu hỏi : Sao anh chị không đưa bà đến đây sớm hơn?

Rồi chúng ta ngỡ ngàng hỏi tiếc ... Mẹ đã ra đi. Bây giờ bao nhiêu nước mắt, bao nhiêu tiền của cũng không thể nhìn thấy thêm một lần nữa nụ cười hiền từ bao dung của mẹ.

Trở về sau cuộc cờ tàn.
Bàn chân con bước bao lần chông chênh.
Bao lần khó ngủ trong đêm.
Lời ru của Mẹ biết tìm nơi đâu?

(Vô Danh - lời thơ mộc mạc của một chiến hữu nào đó sau ngày 30 tháng 4).

Gửi lên: Lê-Thụy-Chi

Ngày 6/9/4894 - Ất Mùi (17/10/2015)

www.vietnamvanhien.net